

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **PaedDr. J. H.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Slintákovou
sídlem T. G. Masaryka 1838, Varnsdorf

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j. 101046/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k Městskému soudu v Praze dne 8. 10. 2022 a postoupenou soudu zdejšímu, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 3. 2022, č. j. MURA/13745/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 4. 11. 2020 v době od 9:30 do 10:00 u vrat na pozemek parc. č. XA v ul. Malá Strana v blízkosti čp. XB v obci Senomaty (okr. Rakovník) úmyslně narušil občanské soužití schválností tak, že nezjištěným způsobem odstranil visací zámek ze vstupních vrat a na společný pozemek umístil

nepojízdný přívěsný vozík za auto bez jedné pneumatiky a tím znemožnil p. T. užívání společné cesty. Za spáchaný přestupek byla žalobci v souladu s § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

4. Ze správního spisu vyplývá, že Policie České republiky oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku žalobcem dne 4. 11. 2020. V úředním záznamu je uvedeno, že na základě oznámení p. T., že se na pozemku parc. č. XC v k. ú. Senomaty pohybují cizí lidé, na místě zastihla žalobce s přívěsným vozíkem. Vyhodnotila též kamerové záznamy z místa, pořízené p. T.. Na nich je *dle osobní známosti a sdělení p. T.* zachycen žalobce v šedé mikině, šedých montérkách s černými záplatami, modré čepici a rukavicích, jak nese k vjezdovým vratům brusku, zatímco další osoby (p. Ch. a p. P.) odpojují od automobilu přívěsný vozík a tlačí jej k vratům. Je evidentní, že žalobce manipuluje se zámkem a posléze otvírá vrata. Žalobce pak převeze vozík na pozemek p. T., kde jej otočí. Další osoba začne demontovat kolo, které pak odnese.
5. Dne 19. 11. 2020 správní orgán I. stupně vypravil oznámení o zahájení řízení o části projednávaného přestupku (odstrážení zámku), které bylo žalobci doručeno dne 20. 11. 2020. Dne 1. 12. 2020 pak vypravil též oznámení o zahájení řízení o zbývajících částech projednávaného přestupku (zaparkování přívěsného vozíku bez jedné pneumatiky), které bylo žalobci doručeno dne 2. 12. 2020 (na doručence je zjevným omylem vyznačeno datum převzetí 2. 11. 2020 – pozn. soudu).
6. Žalobce k věci dne 16. 12. 2020 uvedl, že vozík přistavil kvůli opravě plotu a cestou se poškodilo kolo. Ke svým majetkovým poměrům se odmítl vyjádřit. Odřezání zámku opakovaně popřel, a to též při jednání dne 27. 1. 2021. Dne 28. 1. 2021 zaslal žalobce úřední osobě správního orgánu I. stupně zprávu, ve které popisuje pokus o smírná jednání ve věci sporného pozemku a vypořádání spoluvlastnictví k němu.
7. Dne 14. 5. 2021 svědek p. L. popsal, že mezi spoluvlastníky (jeho babičkou pí. L., žalobcem a p. T.) probíhaly spory, které řešil soud.
8. Správní orgán I. stupně uznal žalobce dne 20. 5. 2021 vinným mimo jiné z posuzovaného jednání. Toto rozhodnutí však žalovaný dne 4. 10. 2021 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. V souběžně vedeném řízení totiž vyšlo najevo, že žalobce jednal na objednávku pí. L..

9. Dne 10. 2. 2022 správní orgán I. stupně žalobce vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí. Následující den žalobce nahlédl do spisu.
10. Dne 16. 3. 2022 správní orgán I. stupně uznal žalobce prvostupňovým rozhodnutím vinným projednávaným přestupkem (formálně rozděleným na dva dílčí útoky – urážnutí visacího zámku pod bodem 1 a umístění nepojízdného přívěsného vozíku za auto pod bodem 2) a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a náhradu nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel z kamerových záznamů a z toho, že žalobce nepopřel, že na pozemek vozík umístil. Jelikož se nikdo od vozíku nevracel, musel mít žalobce po celou dobu klíč k odmontování kola u sebe. Je tedy jasné, že žalobce jel na místo s úmyslem zde nepojízdný vozík zanechat. Pokud by chtěl žalobce opravit společnou cestu, jak se před policií hájil, neprodleně by se na místo vrátil. Vozík byl na místě ještě v 11:30 při ohledání pozemku policií. Není též pochyb, že žalobce odřízl zámek na vratech. Kdyby na nich zámek nebyl, nemusel by žalobce chodit okolo vrátky a mohl by vrata rovnou otevřít. V průběhu několika měsíců žalobce odřezal několik zámků, údajně na základě objednávky spoluvlastnice pí. L.. Správní orgán tomuto zdůvodnění však neuvěřil, neboť úmyslem žalobce zjevně bylo ztížit chůzi po společném pozemku. Žalobce jednal v přímém úmyslu, byl iniciátorem. Neoprávněně prošel přes pozemky p. T. parc. č. XE a XF až na společný pozemek parc. č. XC, jehož je minoritním spoluvlastníkem, a to s připraveným klíčem pro demontáž kola. Nešlo o opomenutí, ale cílenou snahu poškodit p. T.. Při určení výše trestu správní orgán I. stupně zohlednil též následek (nutnost obstarat náhradní kolo, aby mohl p. T. vozík odvézt), bezúhonnost pachatele i okolnosti v podobě sporů o pozemky, které vyplývají z nespočtu vedených řízení. Řízení o ostatních projednávaných jednáních (spočívající v odříznutí a odcizení zámků, řetězu, vratové zástrče, kovové tyče a zajišťovacího kolíku v jiných dnech) podle zásady *in dubio pro reo* zastavil, neboť spáchání těchto skutků nebylo žalobci spolehlivě prokázáno, mohl totiž jednat na základě objednávky pí. L..
11. Žalobce v odvolání namítl, že jako spoluvlastník může pozemek užívat a umisťovat na něj vozík. Není dle něj dána společenská nebezpečnost jednání, které není ani protiprávní. Důkaz kamerovými záznamy je nezákonný, žalobce nikdy nedal souhlas s jejich pořizováním. Jsou navíc sestříhané. Je nelogické, že řízení nebylo zastaveno ve vztahu k odříznutí zámku jako v ostatních případech, neboť i nyní jednal na příkaz pí. L.. Žalobce nezkoumal, či zámek je (vlastnictví ostatně není doloženo). Vycházel z toho, že pí. L. nemá klíče, přitom je oprávněnou z věcného břemene a přístup je tedy legální. Sankce je nepřiměřená společenské nebezpečnosti, vznikla škoda ve výši 80 Kč.
12. V napadeném rozhodnutí se žalovaný se správním orgánem I. stupně ztotožnil. Jednotlivé podklady se vzájemně podporují, tvrzení žalobce neobstojí. I pokud by žalovaný připustil, že žalobce přivezl vozík za účelem opravy plotu, neobstojí tvrzení o poškození kola. Vozík bylo možné odstavit i v jiném místě, kde by nepřekážel. O opravě by měl být většinový vlastník p. Trešl vyrozuměn a souhlasit s ní. Žalobce p. T. zásadním způsobem ztížil výkon vlastnického a tedy i užívacího práva k pozemku. Tím došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Motivem byl probíhající spor týkající se pozemku, resp. dlouhodobě vyhrocené sousedské vztahy. Žalobce zjevně vstoupil na pozemek s úmyslem p. T. poškodit a úmysl je tedy přímý. Žalovaný jen sloučil oba skutky do jednoho, neboť odstranění zámku bylo nutným předpokladem k zanechání vozíku na místě, kde bude bránit průchodu. Výměru pokuty žalovaný snížil s ohledem na to, že nedošlo k dlouhodobému zásahu do užívacího práva k pozemku, byť musel p. T. vynaložit vlastní sílu a prostředky. Zaparkování pozemku

na nejužší místo pozemku nelze považovat za výkon vlastnických práv, ale za jejich zneužití. Kamerové systémy lze použít k pořizování záznamů pro účely přestupkového řízení, byly tedy pořízeny legálně. Vlastnictví zámku není rozhodné, předmětem řízení není útok na majetek, ale narušení občanského soužití schválností.

Obsah žaloby a vyjádření účastníků

13. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku vědomé účasti žalobce na protiprávním jednání, nezabýval se materiální stránkou přestupku, neprokázal naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupky ani se výrazně nezabýval společenskou nebezpečností *za specifických podmínek dnešní celospolečenské situace*. Správní orgán se nezabýval zcela zásadními okolnostmi. Nezjišťoval, *po jakou dobu se pracovníce v provozovně zdržovaly a jaký byl účel, proč se tam zdržují*, ani zda měl žalobce povědomost o tom, že osoby, které se tam zdržují, mají oprávnění se tam zdržovat. Vozík umístil na společném pozemku parc. č. XC za účelem pozdějšího odvozu materiálu. Vozík má šířku 160 cm, přičemž šířka pozemku je 350 cm, a tak nebylo využívání pozemku znemožněno. Na nejužší místo široké 200 cm vozík odvezl p. Trešl a opřel jej o vrátka vedoucí na pozemek parc. č. XG ve vlastnictví pí. L., čímž znemožnil přístup této důchodkyni. Vozík byl manipulací navíc poškozen. Schválnosti se dopustil p. T., nikoliv žalobce. Kolo bylo odstraněno v důsledku defektu a z obavy, že jej p. T. ukradne. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nevyjevil své úvahy při posuzování odpovědnosti za přestupek a výše ukládané sankce. Je nepřijatelné, aby vysoké sankce byly ukládány na objednávku nadřízených orgánů, což měl mimo protokol konstatovat žalobcem blíže neurčený pracovník. Žalovaný též dle žalobce porušil ústavně garantovaná práva žalobce a ústavně zakotvené zásady, mimo jiné zásadu individualizované a přiměřené sankce, ukládání poplatku jen na základě zákona a zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za podrobné a srozumitelné. Správní orgány jednání žalobce zhodnotily (str. 7-10 a 19-24 prvostupňového rozhodnutí), zabývaly se naplněním skutkové podstaty (str. 4-7 napadeného rozhodnutí), společenskou škodlivostí (str. 21-24 prvostupňového rozhodnutí a 4-6 napadeného rozhodnutí). Žalobce nevyvrátil jednání uvedené ve výroku rozhodnutí, za důkaz sloužily především kamerové záznamy. Zmínky o *pracovnicích* se nijak netýkají projednávaného případu. Osoba pachatele byla na kamerových záznamech ztotožněna, nejde o p. T., ale o žalobce. Pokuta ve výši 1 000 Kč nemůže být likvidační, žalobce je navíc podnikatelem a působí jako statutární orgán několika právnických osob, jistě tedy má dostatečný příjem.
15. Žalovaný v replice uvedl, že závěr o vině není opřen o žádné přímé důkazy ani o ucelenou řadu důkazů nepřímých. K tomu připojil výklad o možných důkazních prostředcích v přestupkovém řízení. Jednání v popisu skutku nenaplnňuje znaky skutkové podstaty přestupku a není jako přestupek postižitelné. Záběry z kamer byly pořízeny nezákonně, neboť je pořídil p. T. a jde tedy o nezákonný důkaz. Nebyl proveden test proporcionality zásahu do soukromí. Kamerový systém byl provozován bez oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů. Žalovaný použitelnost záznamu nehodnotil. Záznam byl navíc ze strany p. T. účelově sestříhán a upraven.

Jednání dne 27. 7. 2023

16. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

17. Žalobce uvedl, že námitky ohledně kamerových záznamů uvedl již v odvolání. Pochybnost vyvolává v nich zobrazené datum 11-04-2020, když se skutek měl udát 4. 11. 2020. Žalobce se spory s p. T. snažil vyřešit smírně. Nelze tvrdit, že by odřízl zámek. Sice to v minulosti žalobce na objednávku pí. L. udělal, v tomto případě však byla vrata zajištěna jen drátem. Na kamerovém záznamu není vidět, co žalobce u vrat dělá. Nerozumí tomu, proč správní orgán řízení nezastavil stejně jako u dalších šedesáti podobných případů. Pozemek je v jeho vlastnictví, může tam parkovat, co chce (spoluvlastník má k dispozici právní prostředky civilního práva), a má též právo opravovat plot, s tím byl navíc p. T. obeznámen, byť to později popřel. Žalobce vozík nezaparkoval v nejužším místě, jak tvrdí správní orgány, kolem vozíku bylo možné procházet.
18. Žalovaný k tomu uvedl, že nezákonnost kamerových záznamů v žalobě namítána nebyla.
19. Žalovaný při účastnickém výslechu připustil, že v minulosti na základě objednávky pí. L., která má k pozemku věcné břemeno, uřezal několik zámků. Vždy pak dal na vrata nový zámek a p. T. předal klíče. Ten obratem zámek nahradil jiným a klíče žalobci nedal. Nicméně zámky pak asi došly, a tak v posuzovaném případě byl na vratech jen drát, který nešel zvenčí odstranit, a tak jej žalobce odstranil zevnitř. Na pozemek jel pro haldu kamene, kterou tam přivezl pro potřeby stavebních prací na plotu. Jelikož je ale p. T. zdržoval, rozhodl se žalobce část materiálu odvézt. Vozík umístil tak, že z obou stran bylo možné procházet, vozík nemohl zabránit v průchodu. To až p. Trešl jej opřel o vrátka pí. L.. K dotazu soudu žalobce upřesnil, že haldou kamene míní bílou oblast v horní části středu oblasti záběru kamery č. 4 (na přilehlém poli jsou tmavé kupky hnoje p. T.). S vozíkem pokračoval i za tuto haldu kamene proto, že měl na kole defekt. U kamene by vozík nechat nemohl, nešlo by kolem něj projít. Kolo se poškodilo, než dojeli k pozemku, což žalobce zjistil, když vozík odpojovali od automobilu. Chtěl si vozík odvézt na svůj pozemek. Nebylo by totiž dobré poškozený vozík vézt tři čtvrtě kilometru zpět do firmy. Následně na pokyn soudu žalobce popsal předloženou fotografii (č. l. 48), na které p. T. veze vozík v „rozšířené“ oblasti pozemku a lze kolem něj projít směrem k vrátkům pí. L.. To však není místo, kde zanechal vozík žalobce. Při porovnání s kamerovým záznamem z kamery č. 6 žalobce potvrdil, že vozík zanechal na místě, které je užší. I žalovaný dodal, že žalobcem předložená fotografie neodpovídá kamerovému záznamu, ze kterého jasně vyplývá umístění vozíku na nejužším místě pozemku.
20. Soud neprováděl důkaz dalšími fotografiemi, ze kterých má vyplývat, jak p. T. nakládal s vozíkem po posuzovaném jednání žalobce. Tyto důkazní návrhy jsou irelevantní, neboť soud neposuzuje případné přestupkové jednání p. T.. Soud rovněž pro nadbytečnost neprovedl jako důkaz výtisk informací o pozemku, na kterém byl vozík odstaven, z webových stránek nahlížení do katastru nemovitostí (č. l. 52), neboť obsah správního spisu (videozáznam z kamery č. 6) a dosavadní dokazování (viz výše žalobcův popis předložené fotografie) představují dostatečné podklady pro rozhodnutí, zejména pak o otázce, kam byl vozík umístěn a jak velkou překážku představoval. Z měřítka mapového náhledu ostatně nelze o přesných rozměrech pozemku a jeho reálném zaplacení v terénu nic zjistit. Spoluvlastnický vztah žalobce k pozemku není sporný.
21. Soud dodává, že k důkazu provedl též kopii části osvědčení o registraci vozidla (č. l. 51), ze kterého plyne šířka přípojného vozidla 160 cm. Soud však nebyl schopen ověřit, zda se vůbec jedná o dokumentaci k předmětnému vozíku. Konstatuje nicméně, že rozhodující není jeho šířka, ale to, zda a případně jakým způsobem (do jaké míry) vozík na daném místě bránil

pohybu okolo něj. Tyto skutečnosti však v dostatečné míře vyplývají z výše uvedených jiných pramenů.

Posouzení žalobních bodů

22. Soud předně uvádí, že se nezabýval v žalobě uvedenými obecnými výroky o tom, jak má být přestupkové řízení vedeno (zásada oficiality, právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, zákaz přepjatého formalismu), a že bylo zasaženo do ústavně garantovaných zásad a práv žalobce, které žalobce nespojil s konkrétními výtkami vůči postupu správních orgánů, neboť je s ohledem na nedostatek individualizace nelze považovat ani za zárodek žalobních bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 325/2021-15).
23. Okruh žalobních námitek týkajících se zákonnosti důkazu kamerovými záznamy a jejich integrity žalobce vznesl až po uplynutí zákonné žalobní lhůty, tedy opožděně, a tak se jimi soud nemohl zabývat (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.), a to ani v situaci, kdy obdobné námitky zazněly ve správním řízení. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že pochybnost ohledně data pořízení záznamů nezakládá zobrazené datum na videozáznamech, neboť ze správního spisu (viz úřední záznam ze dne 4. 11. 2020, č. j. KRPS-272005-5/PŘ/2020-011216) vyplývá, že Policie České Republiky záznamy hodnotila v den spáchání přestupku a shodují se i s popisem události a vysvětleními podanými žalobcem, p. P. i p. T., jak je policie 4. 11. 2020 zachytila v úředním záznamu č. j. KRPS-272005-3/PŘ-2020-011216. Je tedy zjevné, že kamery pouze zobrazují datum v obráceném formátu MM-DD-RRRR, nikoliv v tuzemsku běžnějším formátu DD. MM. RRRR. Soud rovněž neshledal jakékoliv indicie naznačující jakoukoliv manipulaci s videozáznamy.
24. Opožděné jsou i námitky vztahující se k (ne)prokázání odříznutí zámku přednesené při ústním jednání. Žaloba žádné individualizované tvrzení týkající se této části skutku neobsahuje. Soud tedy nemohl zkoumat, zda je i v tomto rozsahu výrok o vině dostatečně podepřen důkazy, tedy zda byl v tomto rozsahu skutkový stav bez pochybností prokázán. Soud však opět nad rámec nutného odůvodnění dodává, že – jakkoliv má výrok o vině odpovídat prokázanému skutkovému stavu – v dané věci není stěžejní, zda žalobce odstříhl zámek či odvázal drát na vratech, nýbrž to, že vstoupil na společný pozemek s nepojízdným vozíkem, který zde k újmě p. T. na úzkém místě pozemku *schválně* po odmontování kola zanechal. NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, konstatoval, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují.“ V tomto směru se tedy jedná o rozdíl oproti žalobcem vzpomínaným jiným šedesáti dílčím skutkům, ohledně nichž bylo přestupkové řízení zastaveno. V projednávaném případě (jak vyplývá ze str. 6 napadeného rozhodnutí) totiž žalobce není postihován za útok na majetek (a soud doplňuje, že ani za neoprávněnost vstupu na pozemky), ale za schválnost. I proto ostatně žalovaný výrok upravil.
25. Dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti.“ Dle komentáře k citovanému ustanovení zákona o některých přestupcích „[s]chválnost musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Ne každé jednání proto bude možné jako schválnost kvalifikovat. Bude se jednat zejména o jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv jiného. Například zadržení míčů za situace, kdy majitelé

předzahradek byli vystaveni každodennímu strachu, kdy na jejich zahradě přistane míč, nelze považovat za schválnost, která má povahu hrubého jednání (MS Praha 1 A 24/2010). Naopak ze soudní judikatury vyplývá, že schválností může být např. úmyslné vysypání zeminy na letištní plochu (NSS 7 As 12/2010) nebo zabránění odchodu z pozemku a slovní rozepře (NSS 4 As 69/2005). Z praxe jsou známy např. tyto případy schválností: hlasité pouštění hudby v odpoledních hodinách a bouchání do podlahy (KS České Budějovice 54 A 10/2019), rozvádějící se manžel záměrně schoval věci manželce, soused sousedovi záměrně vyhazoval do schránky reklamní letáky a tím jeho schránku zahlcoval, sousedka úmyslně přestříhla sousedce šňůru s prádlem, rozvádějící se manžel oznámil ztrátu registračních značek z osobního automobilu, nové značky ale záměrně nevyzvedl a znemožnil tak manželce automobil užívat (KS Ostrava 19 A 30/2017), sousedka schválně pomazala zahradní židličku suseda exkrementy, soused schválně parkoval svá vozidla na komunikaci způsobem, jímž znemožňoval sousedovi na uvedených místech parkovat taktéž, soused nechal svého psa při venčení pravidelně močit na sousedovy túje, ač ho soused žádal, aby toho zanechal. Přestupek nevyžaduje mnohost útoků, k jeho spáchání postačí jedno jediné schválnostní jednání.“ [srov. STRAKOŠ, Jan. Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář. Systém ASPI. Wolters Kluwer, komentář k § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích].

26. V nyní projednávané věci spočívá dle žalovaného schválnost, jíž se měl žalobce dopustit, v obdobném jednání, které posuzoval NSS v autorem citovaného komentáře připomínaném rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010 - 65. Také v nyní projednávané věci měl žalobce dle správních orgánů zamezit užívání pozemku, rozdílem však je, že tak neučinil jako výlučný vlastník daného pozemku, který má v souladu s citovaným judikátem právo na svém pozemku vysypat hromadu zeminy (a tím spíše pak zaparkovat přívěsný vozík), nýbrž jako jeho minoritní spoluvlastník, který má sice též právo k celé věci, toto právo je však omezeno stejným právem každého dalšího spoluvlastníka (srov. § 1117 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „občanský zákoník“)¹. Činit tak měl dle názoru správních orgánů v přímém úmyslu narušit občanské soužití, tedy nikoliv pro jiný legitimní účel. Své závěry o tom, že uvedené jednání bylo přestupkem proti občanskému soužití, opírají správní orgány zejména o kamerové záznamy žalobcova jednání.
27. Žalobce namítá, že se správní orgány nedostatečným způsobem věnovaly otázce naplnění tzv. materiálního znaku přestupku.
28. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo

- ¹ V tomto ohledu soud koriguje odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazující nesprávně na § 1123 občanského zákoníku, které se vztahuje nikoliv k užívání společné věci, ale k dispozici se spoluvlastnickým podílem.

ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).

29. K otázce materiálního znaku přestupku se žalovaný vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí. Společenská škodlivost dle něj byla naplněna, neboť „*jednal v úmyslu přímém, chtěl poškodit oprávněné zájmy spoluvlastníka pozemku, kdy takové jednání nelze považovat pouze za nevhodné, neboť již zvýšenou měrou zasahuje do výkonu vlastnických práv a do spořádaných sousedských vztahů*“. Dle názoru soudu se jedná sice o poněkud strohé konstatování, nicméně je dostačující a lze se s ním ztotožnit. Z uvedeného jasně plyne názor žalovaného, že žalobce jím činěnou schválností narušil zájem chráněný zákonem, kterým je v tomto případě pokojné občanské soužití a užívání nemovitostí. Soud nadto připomíná, že dle konstantní judikatury správních soudů tam, kde splývá materiální a formální znak přestupku, není třeba zevrubného odůvodňování, a naopak postačí i jen stručné konstatování, že je společenská škodlivost dána. Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, správní orgány se materiální stránkou v řadě případů *výslovně* zabývat nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje. V nyní projednávané věci žalobce námitku nedostatečného posouzení materiálního znaku přestupku v odvolání vznesl pouze v obecné rovině a ve stejné rovině obecnosti se mu od správního orgánu dostalo vypořádání. Tato námitka tedy není důvodná. Soud považuje v obecnosti jednání, které je žalobci vytýkáno, zejména v kontextu ze spisu jasně vyplývajících vypjatých sousedských a spoluvlastnických vztahů za bezohledné (*zlomyslné*) a bezdůvodně narušující pokojné užívání nemovitostí a rovněž i společenské soužití v dané lokalitě, tedy za jednání bezpochyby společensky škodlivé, a to bez ohledu na *dnešní celospolečenskou situaci*, ať tím již žalobce mínil cokoli. Soud nemá za to, že by se v poslední době udály jakékoliv celospolečenské změny, které by legitimizovaly schválnosti v mezilidských vztazích.
30. Kromě pochybností ohledně naplnění materiálního znaku přestupku žalobce v žalobě namítl neprokázání naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku. Konkrétně zmínil pouze argumentaci týkající se jeho subjektivní stránky (úmyslu) a objektivní stránky, když uvedl, že jednání nemělo za následek znemožnění užívání společného pozemku, neboť šířka pozemku je 350 cm a vozík měří jen 160 cm. Zmínky o *pracovnících v provozovně* soud považuje za zcela zjevnou chybu, neboť s projednávanou věcí nikterak nesouvisí a patrně v textu zůstaly z použitého zdrojového textu při koncipování žaloby, a proto se jimi nezabývá.
31. Soud konstatuje, že žalobce zmínku o rozměrech vozíku a pozemku uplatnil poprvé v žalobě a správní orgány se k nim tedy nemohly vyjádřit. Z kamerového záznamu z kamery č. 6 je však jasně patrné, že přívěsný vozík byl umístěn v úzkém místě pozemku, vymezeném z jedné strany plným plotem a z druhé plotem zhotoveným z mřížoví či drátěného pletiva. V čase 6:31-6:36 záznamu je patrné, že vedle vozíku projde jedna osoba s odmontovaným kolem, druhá osoba (žalobce) jí však musí ustoupit z cesty. Je tedy zjevné, že umístění vozíku značně komplikuje užívání cesty a byť vedle něj může jedna osoba projít, nelze vedle něj projet s jiným vozíkem, károu, či zahradním kolečkem. To však jistě lze s ohledem na charakter pozemků jakožto „zahrádkářské kolonie“ považovat za znemožnění užívání cesty, jak je popsáno ve skutkové větě výroku napadeného rozhodnutí. Odůvodnění na str. 4 pak výstižněji uvádí, že jednáním žalobce bylo znemožněno *řádné a plné užívání* pozemku.

Přitom bylo možné vozík umístit jinde, kde by užívání pozemku tolik omezeno nebylo (k tomu dále).

32. Pokud jde o úmysl žalobce, žalovaný neuvěřil obhajobě žalobce, že vozík na místo odvezl z důvodů opravy plotu a kolo se poškodilo až na místě, a proto musel vozík na místě odstavit. Soud zcela souhlasí se závěry žalovaného uvedené na str. 4 napadeného rozhodnutí, podle kterých by v případě vzniku defektu na místě bylo možné vozík odstavit jinde než právě v místě, kde jeho zanechání způsobí komplikace. Z videozáznamu je patrné, že vozík pojízdný byl a těsně před sejmutím kola jej bylo možné za oj otočit. Podstatné je též to, jak se správně uvádí na str. 22 prvostupňového rozhodnutí, že na místo již byl vozík přivezen s připraveným klíčem. Z těchto okolností v kontextu vyhocených vztahů s p. T. lze úmysl žalobce považovat za zcela prokázaný. Na tomto závěru nic nezměnila ani výpověď žalobce před soudem, podle které žalobce hodlal odvážet kámen. V tomto směru je nelogické, že žalobce vůbec s nepojízdným vozíkem do areálu zajížděl, když na něm kámen odvážet nešlo. I pokud by však soud připustil, že nenadálá závada změnila žalobcovy plány a ten tak musel vozík odstavit na pozemku, který (spolu)vlastní, mohl tak učinit na místě, kde by byl průchod okolo vozíku snadnější, např. v rozšířeném místě mezi ploty, na kterém byl na žalobcem předložené fotografii později zachycen p. T., jak vozík přemisťuje. Mohl také např. za pomoci dalších dvou přítomných osob vozík opřít o plot tak, aby zabíral méně místa. V souladu s výpovědí samotného žalobce před soudem potvrzenou „nevraživostí“ mezi žalobcem a p. T. je však zejména ten závěr, že žalobce měl od samého počátku v úmyslu p. T. uškodit, a přesně za tímto účelem vozík na pozemek přivezl.
33. Soud též zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je přestupkové jednání žalobce, nikoliv p. Trešla (a už vůbec soud nerozhoduje, „kdo si začal“ či kdo z nich má ve vzájemném sporu „pravdu“). Pakliže se snad poté, co žalobce umístil přívěsný vozík na společný pozemek, se p. T. žalobci či jiné osobně „mstil“ obdobným způsobem a sám narušil občanské soužití schválností, popř. na vozíku způsobil škodu, nemá to na žalobcovu přestupkovou odpovědnost žádný vliv (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 As 357/2021-57, bod 20). Žalobce nemá ani veřejné subjektivní právo na to, aby byla jiná osoba shledána vinnou z přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75). Osoba žalobce byla na kamerových záznamech spolehlivě ztotožněna a žalobce ani nepopřel, že se jedná o něj, když přistavení nepojízdného vozíku připustil.
34. Rozhodnutí soud hodnotí jako zcela přezkoumatelné, neboť z něj lze bez potíží seznat úvahy, kterými se správní orgány při posuzování odpovědnosti žalobce za přestupek řídily (viz výše popsanou rekapitulaci). Soud na něj v tomto ohledu plně odkazuje. Pokud jde o výši sankce, žalovaný ji zcela srozumitelně odůvodnil na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Zohlednil, že nevznikla újma na zdraví ani na cizím majetku, nelze určit vlastnictví odstraněného zámku a jednání nemělo dlouhodobý dopad na užívání pozemku p. T.. Ten však musel vynaložit úsilí k odstranění vozíku, a tak žalovaný nepovažoval za dostačující pouhé napomenutí. Za přiměřenou však neměl ani původní výši pokuty, a tak ji snížil na polovinu. Žalobce konkrétně proti výši pokuty ani jejímu odůvodnění nikterak nebrojí. Ani soud nepovažuje pokutu ve výši 1 000 Kč [za přestupek bylo možno podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložit pokutu do výše 20 000 Kč] za nepřiměřenou či snad dokonce likvidační. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány dostal příležitost se vyjádřit ke svým majetkovým poměrům, což však neučinil, přičemž nebylo povinností správních shromáždit během přestupkového řízení kompletní informace o majetkových poměrech pachatele. Takový výklad by mohl odporovat právu na nedotknutelnost osoby a

jejího soukromí podle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, „[s]právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Žalobce měl vzhledem k charakteru přestupkového řízení možnost uvádět konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti, popřípadě likvidačním charakteru uložené pokuty po celou dobu přestupkového i soudního řízení (viz též rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2016, č. j. 4 As 64/2016-26).

35. Spekulace, že sankce byly ukládány na objednávku nadřízených orgánů, což měl mimo protokol konstatovat žalobcem blíže neurčený pracovník, žalobce nijak neprokázal. S ohledem na nízkou výši sankce, kterou navíc sám žalovaný jako nadřízený orgán snížil, soud takové tvrzení ani nepovažuje za logické.
36. Soud tedy neshledal žalobcovy námitky důvodnými.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. července 2023

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce